

яркоцветните фракове на живописно облечените идалговци, представени като благородниците от платната на Веласкес.

Изкуствената церемониалност на сцената подчертава анахроничната аристократичност на героите, като имаме предвид, че действието се развива в следвоенна Испания, в първите години на авторитарното правителство на Франко.

Хронотопът на произведението е максимално ограничен - героите са в заседателната зала на Кралската фармацевтична академия и сюжетът хронологически се вмести в рамките на една сутрин. Димов е учен и изследовател и въпреки това иронизира, дори на места осмива, Академията, служейки си с остър сарказъм. Може би обяснение на това негативно отношение се дължи на притесненията, които той изживява в института „Кахал“, и на рахитичната научна работа, водена в испанските висши ветеринарни училища.

В залата, където се провежда *тържественото* заседание, дейността е толкова скучна, че почти никой от присъстващите не обръща внимание на монотонно-приспивното изложение на професора, дошъл от Лисабон. Домакините, остарели академици, облечени в смешни дрипи, символизират овехтелите, разпадащи се, мухлясали фасади на испанския традиционализъм. През отворените прозорци на залата щедро нахлуват вълни от въздух с ухание на жасмин, сякаш долавяме багрите на онова пролетно утро, обезпокоявано на моменти само от тракането на преминаващи трамваи. Микрокосмосът на „Идалго“ представлява ярък пример на отчасти закостенялата социална и историческа реалност на Испания, вкоренена в миналото, която не ѝ позволява да се развива.

Героите идалговци са *знаменитите учени* дон Турибио де Бехар, секретар на Академията и придворен аптекар на Алфонс XIII, и дон Амброзио Саласар, придворен лекар на Алфонс XII. Това са морално деградирани персони, наследници на фанатичния Филип II, довел страната си до състояние на банкрут, - хора, които паразитират за сметка на народа. Димов характеризира своите герои чрез собствения им дискурс, жестове и мисли, спира се на лукса и вещите, с които са заобиколени, за да подчертае в противовес духовната им нищета, житейската им